

Over de 90e verjaardag van de Grote Socialistische Oktoberrevolutie in Rusland (1917)

Communistische Partij van Griekenland (KKE)

Marxistische Studies 80-2, 2008

In een geest van revolutionair optimisme brengt het Centraal Comité van de Communistische Partij van Griekenland (KKE) hulde aan de 90e verjaardag van de Grote Socialistische Oktoberrevolutie. De lessen uit deze revolutie zijn een gids voor de strijd van onze partij.¹

Het socialisme blijft noodzakelijk en actueel

(...) De contrarevolutionaire omverwerping van de jaren 1989-1991 in de voormalige socialistische landen verandert daar niets aan. Historische ontwikkelingen hebben de bewering weerlegd dat het socialistisch-communistische project een utopie was. Geen enkel sociaal-economisch systeem heeft zich volledig geconsolideerd tijdens de geschiedenis van de mensheid, zelfs niet het kapitalisme in zijn strijd tegen het feodalisme. In tegenstelling tot de beweringen van de ideologische en politieke vertegenwoordigers van de klasse van de burgerij als zou het einde van de geschiedenis gekomen zijn, blijft het socialisme noodzakelijk en actueel.

De noodzaak en de actualiteit van het socialisme komen voort uit de tegenstelling in het kapitalistische systeem. Ze komen voort uit het feit dat het kapitalisme de materiële voorwaarden geschapen heeft die noodzakelijk zijn voor de overgang van de mensheid naar een superieur sociaal-economisch systeem, ongeacht hoe lang de ongunstige krachtsverhoudingen dit ook mogen vertragen en de agressiviteit van het kapitalisme onoverwinnelijk doen lijken.

Het kapitalisme brengt zelf de noodzaak van de overgang naar het socialisme voort omdat onder het kapitalisme de producten van de op sociale leest georganiseerde arbeid privé-eigendom, kapitalistische eigendom zijn terwijl de arbeid en de productie op nooit geziene schaal gesocialiseerd zijn.

Deze tegenstelling ligt aan de basis van alle crisisverschijnselen in de hedendaagse kapitalistische maatschappijen. Maar zij is ook een baken dat de weg eruit aangeeft alsook de noodzaak de productieverhoudingen in overeenstemming te brengen met het ontwikkelingsniveau van de productiekrachten, de noodzaak van de afschaffing van de privé-eigendom van de gecentraliseerde productiemiddelen en de socialisering ervan, de noodzaak van een plan in de sociale productie, opgesteld door de socialistische macht, die de belangen uitdrukt van diegenen die de sociale rijkdom produceren.

Het socialistische productiesysteem is superieur voor de werkende mensen

Het recht op vast werk, gratis onderwijs, gezondheidszorg en welvaart, de toegang tot goedkope woningen en de waarborg van politieke en sociale basisrechten voor de meerderheid van de volkeren danken we allemaal aan de Oktoberrevolutie.

Een aantal jaren na de revolutie was er in de Sovjet-Unie geen werkloosheid meer. Vanaf 1956 werden de 7-urige en de 6-urige werkdag ingevoerd en ook de vijfdaagse week.

Wie werkte, had recht op vrije tijd. En de nieuwe infrastructuur veranderde ook de inhoud van die vrije tijd. Er kwamen rusthuizen, ontspanningsoorden en kampeerplaatsen. Er werd een breed netwerk van theaters en filmzalen uitgebouwd, kunst- en sportverenigingen werden georganiseerd, er verschenen muziekensembles en bibliotheken over het hele grondgebied, tot in het kleinste dorpje, tot in de verste uithoek van Siberië. Veel van deze faciliteiten werden uitgebouwd en letterlijk getransformeerd dankzij het heldhaftige werk van duizenden werkers, waaronder veel vrijwilligers.

Sociale zekerheid was een van de belangrijkste aandachtspunten van de sovjetstaat. Iedereen kreeg een pensioen, de mannen op 60 en de vrouwen op 55 jaar. De sociale zekerheid werd gefinancierd uit het staatsbudget en ook uit bijdragen van de bedrijven. In de andere socialistische landen leefde dezelfde bezorgdheid. De werkende mensen in die landen kenden nooit dezelfde onzekerheid, problemen en angsten waarmee de werkers, de jeugd en de andere bevolkingslagen in de kapitalistische landen moeten leven.

De sovjetmacht legde de grondslag voor de afschaffing van de discriminatie en de onderdrukking van de vrouw. De vrouw kreeg er volledige wettelijke rechten. Het moederschap werd in de praktijk beschermd, als een sociale plicht en niet alleen als een privé- of familiale plicht. Via een door de staat gecontroleerd systeem van sociale voordelen werden de vrouwen van veel verantwoordelijkheden in het gezin verlost. Vanaf het begin pakte dit systeem de eeuwenoude vooroordelen en de enorme objectieve problemen aan. Het had vooral veel interesse voor jonge koppels. En hoewel dit niet betekent dat elke vorm van ongelijkheid tussen mannen en vrouwen zomaar verdween, het is een feit dat de sovjetmacht de vrouwen hielp zich te ontdoen van hun staat van verwaarlozing, hun positie van tweederangsburgers.

De inspanningen om het niveau van het openbaar onderwijs op alle niveaus op te trekken vormden een constante en integrale component van het sovjetbeleid. Meer dan drie vierde van de werkende bevolking behaalde een middelbare graad of een universitair diploma. Ook werd snel komaf gemaakt met het analfabetisme (in 1917 was nog twee derde van de bevolking van dit gigantische land analfabeet).

De resultaten kwamen tot uiting in de bloei van de wetenschap, de eerste bemande ruimtevlucht van Yuri Gagarin, wetenschappers met wereldfaam in fysica, wiskunde, chemie, geneeskunde, engineering, psychologie en op andere gebieden. Zo ontstond een grote reserve aan wetenschappelijke kennis.

De opbouw van de economische basis van het socialisme en de oprichting van de arbeidersstaat werden het fundament en het instrument voor de vorming van de nieuwe mens, de schepper van de socialistische cultuur. De invloed daarvan was universeel en omvatte alle volkeren en naties van dit grote land. De verworvenheden van de socialistische cultuur op alle gebieden werden het eigendom van de brede massa's, als een sociale bijdrage van de staat. De staat leverde de middelen voor de artistieke opvoeding vanaf de kindertijd, voor de ontwikkeling van de artistieke creativiteit. In de Sovjet-Unie waren het niet alleen de grote kunstenaars in alle esthetische disciplines die opvielen, maar vooral het hoge culturele niveau van de massa's.

Met dezelfde zorg beschermde en verspreidde de sovjetstaat de beste intellectuele verworvenheden die de mensheid ooit had gekend. Samen met de werken van de socialistische kunst en cultuur in het algemeen konden de sovjetburgers de grote werken uit de menselijke cultuur leren kennen en assimileren. Na het Louvre en het Vaticaan beschikte de Hermitage in Leningrad over de grootste collectie kunstwerken ter wereld en ze was voor iedereen toegankelijk. Vanaf de eerste ogenblikken van de Oktoberrevolutie en de burgeroorlog, op een tijdstip dat de mensen bijna van hongersnood en kou omkwamen, aan cholera stierven of sneuvelden op het slagveld, kon het sovjetvolk in ruime mate kennis nemen van de culturele scheppingen.

De vooruitgang van de volkeren van de Sovjet-Unie en van de andere socialistische landen bewijst dat het socialistische productiemodel superieur is aan het kapitalistische. Hun verworvenheden nemen nog in waarde toe als we rekening houden met de erfenis van de ongelijke ontwikkeling onder het kapitalisme en de achterstand ten tijde van de revolutie, niet alleen in vergelijking met de Verenigde Staten, maar ook met Groot-Brittannië, Frankrijk, Duitsland en Japan.

Het socialisme werd in de Sovjet-Unie gebouwd op de puinhopen van de Eerste Wereldoorlog, de burgeroorlog en de interventie van 16 imperialistische legers. Daarbij komt de nog grotere verwoesting uit de Tweede Wereldoorlog. De heropbouw van de Sovjet-Unie zonder enige buitenlandse hulp en op vier jaar tijd (1945-1949) was nog een bewijs van de socialistische kracht van de sovjetmacht. Het kapitalistische Europa daarentegen werd grotendeels heropgebouwd met de hulp van het Amerikaanse Marshallplan. (...)

De omverwerping van het socialisme is een echte contrarevolutie

De aanpak van de sovjetregering van al die problemen onder het volk bewijst dat de constante verbetering van het leven en de ontwikkeling van de persoonlijkheid van de werkende mensen in het karakter en in het inherente potentieel van het socialisme-communisme ligt. Dat kan echter alleen worden bereikt wanneer de communistische partijen een correcte politieke lijn volgen. Afwijkingen en schendingen van principes leiden tot uitstel, stilstand en zelfs tot contrarevolutionaire terugval. (...)

De omverwerping van het socialistisch systeem is een contrarevolutie omdat sociale achteruitgang ervan het gevolg was.

De absolute overheersing van het kapitalisme heeft voor miljoenen mensen binnen en buiten de socialistische landen die we gekend hebben, enorm veel lijden veroorzaakt. De uitbuiting van de mens door de mens, prostitutie en drugs, werkloosheid en de kapitalistische plundering van de enorme rijkdom van de Sovjet-Unie – 70 jaar lang was daar geen sprake van – zijn nu typisch voor de situatie na de contrarevolutie en het uiteenspatten van de Sovjet-Unie. De contrarevolutie vernietigde op ongelooflijk grote schaal de productiekrachten. De contrarevolutionaire propaganda probeert wereldwijd de catastrofes van de contrarevolutie voor te stellen als een probleem van de socialistische opbouw. (...)

Wij verwerpen het woord “ineenstorting” van het socialistische systeem, want dat suggereert dat het contrarevolutionaire proces op een of andere manier noodzakelijk was, het verdoezelt de sociale strijd en de voorwaarden die noodzakelijk zijn om die strijd te laten evolueren naar een openlijke klassenstrijd.

Wij erkennen fundamenteel dat in deze landen het socialisme werd opgebouwd, met zijn zwakheden, fouten en afwijkingen. Het was niet een of ander “uitbuitingssysteem in overgang”, of een of andere vorm van “staatskapitalisme”, zoals sommige stromingen in de arbeidersbeweging beweren.

Het feit dat in de voormalige socialistische landen de omverwerping werd geleid door de leiders van de partij en van de staat, toont aan wat heel de geschiedenis van de arbeidersbeweging bevestigt: opportunisme in ontwikkeling rijpt, vooral wanneer de klassenstrijd scherper wordt, tot een contrarevolutionaire kracht.

Onze tegenstanders, die onze standpunten verdraaien, beweren dat de KKE de hele kwestie van de oorzaken van de contrarevolutionaire omverwerping reduceert tot de subversieve activiteiten van imperialistische agenten binnen partij en staat. (...)

De imperialistische omsingeling van het socialistische systeem versterkte de interne problemen en tegenstellingen en leidde tot beslissingen die de socialistische opbouw bemoeilijkten. De wapenwedloop slurpte een groot deel van de sovjetmiddelen op.

De lijn van de vreedzame coëxistentie, ontwikkeld in de vroege naoorlogse periode – gedeeltelijk op het 19^e (oktober 1952), maar vooral op het 20^e Congres van de Communistische Partij van de USSR (februari 1956) – leidde tot utopische standpunten, ondermeer dat het imperialisme zou kunnen verzaken aan oorlog en militaire middelen.

De tekortkomingen van de internationale communistische beweging na de Tweede Wereldoorlog

In de totstandkoming van de krachtsverhoudingen op wereldvlak hebben de ontwikkelingen in de internationale communistische beweging en bepaalde punten van haar strategie een grote rol gespeeld. Met de beslissing om de Communistische Internationale te ontbinden (mei-juni 1943) was er niet langer een centrum dat een revolutionaire strategie tegen het internationale imperialistische systeem kon formuleren.

Hoewel de Tweede Wereldoorlog voorwaarden schiep voor de aanscherping van de klassentegenstellingen, toch leidde de antifascistische strijd alleen in de landen van Centraal- en Oost-Europa tot de omverwerping van de burgerij, al dan niet met de beslissende hulp van het Rode Leger.

In het kapitalistische Westen slaagden de communistische partijen er niet in een strategie uit te werken om de imperialistische oorlog of de bevrijdingsoorlog om te vormen tot een strijd voor de overwinning van de arbeidersklasse. Ze stelden de doelstelling van het socialisme uit en formuleerden taken die de strijd beperkten tot de vorming van een antifascistisch front. Het overwegende standpunt was dat er een soort “tussenvorm” kon bestaan tussen de burgerij en de revolutionaire arbeidersklasse en dat die zou evolueren naar de uiteindelijke arbeidersmacht.

Na de Tweede Wereldoorlog was er een duidelijk gebrek aan een organisatorische band tussen de communistische partijen om een onafhankelijke, eengemaakte strategie op te stellen tegen de eengemaakte strategie van het internationale kapitaal. Het Informatiebureau van de communistische partijen – dat werd opgericht in 1947 en zichzelf ontbond in 1956 – en de internationale conferenties van de communistische partijen die van dan af werden georganiseerd, droegen niet bij aan de ideologische eenheid en de uitwerking van een revolutionaire strategie.

De internationale communistische beweging maakte in haar analyses geen correcte evaluatie van de ?exibele tactieken van het kapitalisme. De tegenstellingen tussen de kapitalistische landen, die uiteraard het element afhankelijkheid inhielden, zoals het geval is bij de imperialistische piramide, werden niet als dusdanig geanalyseerd. Dit leidde tot bondgenootschappen met delen van de burgerij die werden beschreven als ‘nationaal’, tegenover de zogenoemde door het buitenland gedomineerde delen. Bovendien trokken de communistische leiders geen juiste en al omvattende besluiten uit de openlijke contrarevolutionaire activiteiten van het imperialisme, aanvankelijk in de Duitse Democratische Republiek en later in Hongarije, Polen en Tsjecho-Slowakije.

Een aantal communistische partijen ging samenwerken met de sociaaldemocratie als onderdeel van de strategie voor een “antimonopolistische regering”, een soort tussenstadium tussen het kapitalisme en het socialisme. Dit kwam tevens tot uitdrukking in regeringen die probeerden het kapitalistische systeem te besturen.

Het imperialisme onder leiding van de Verenigde Staten lanceerde onmiddellijk na de oorlog de Koude Oorlog.

De Koude Oorlog omvatte de organisatie van een psychologische oorlog tegen de socialistische landen, de escalatie van de wapenwedloop, het opzetten van subversieve netwerken voor de sabotage van het socialistische systeem, open provocaties, het aanstoken van de contrarevolutie en een gedifferentieerd economisch en diplomatiek beleid tegen de nieuwe arbeidersregimes met de bedoeling hun bondgenootschap met de Sovjet-Unie te breken. Terzelfder tijd richtte het imperialistische systeem militaire, civiele en economische coalities op en ook internationale hulpverlenende organisaties,

zoals bijvoorbeeld de Navo, de Europese Gemeenschap, het Internationaal Monetair Fonds, de Wereldbank en sloot transnationale handelsovereenkomsten om de coördinatie tussen de kapitalistische landen te verzekeren.

Beide afdelingen van de communistische beweging, de communistische partijen aan de macht en de andere, slaagden er niet in een correcte beoordeling te maken van de krachtsverhoudingen op wereldvlak, terwijl ze het potentieel van de naoorlogse reorganisatie van het kapitalisme onderschatten.

Terzelfder tijd groeide de crisis in de internationale communistische beweging. Het eerste teken was de complete breuk tussen de communistische partij van de Sovjet-Unie en de communistische partijen van China en Albanië. Daarna namen de moeilijkheden nog toe met de ontwikkeling van het rechts opportunisme in de communistische beweging in West-Europa. Die strekking mondde uit in het "eurocommunisme" dat openlijk samenwerkte met de sociaaldemocratie.

Beide kanten deden aan antisovjetisme, het werd zelfs een onderdeel van hun beleid. In het geval van de Communistische Partij van China ging het zelfs nog verder.

In die tijd nam de wederzijdse invloed van het opportunisme in de communistische partijen van de kapitalistische landen en in de communistische partijen aan de macht verder toe onder de dreiging van een nucleaire aanval tegen de socialistische landen.

De communistische partij moet de socialistische opbouw leiden op wetenschappelijke wijze en in het belang van de werkende mensen

Wij willen de aandacht vestigen op een fundamenteel verschil tussen het kapitalisme en het socialisme-communisme. De kapitalistische productieverhoudingen zijn geboren zijn uit het feodalisme, terwijl de socialistisch-communistische productieverhoudingen niet kunnen ontstaan in de schoot van het kapitalisme. Zij komen immers in conflict met elke vorm van uitbuiting.

De revolutionaire arbeidersmacht moet radicaal alle sociale relaties die het van het kapitalisme heeft overgeërfd omverwerpen en nieuwe sociale relaties opbouwen; hij moet bewust een nieuw productiemodel opbouwen en de sociale tegenstellingen oplossen in het belang van de socialistische opbouw. Daarom ondervindt deze arbeidersmacht zo'n grote moeilijkheden in de opbouw, de uitbreiding en de volledige ontwikkeling en overheersing van de nieuwe verhoudingen in de productie en de distributie. Het kapitalisme kende soortgelijke moeilijkheden niet.

De socialistische maatschappij draagt op alle niveaus de sporen van de kapitalistische maatschappij waaruit ze is voortgekomen. Onder het socialisme wordt de uitbuiting afgeschaft maar niet elke vorm van sociale ongelijkheid of gelaagdheid die weerspiegeld wordt in het bewustzijn en de houding van de mens ten opzichte van het leven, kan afgeschaft worden. Tijdens de opbouw van het socialisme moeten ook de verschillen tussen stad en platteland, tussen intellectuele arbeid en handenarbeid weggewerkt

worden. Alleen dan zullen we kunnen zeggen dat we “de laatste nagel” geklopt hebben “in de doodskist van de kapitalistische maatschappij die wij ten grave dragen”, zoals Lenin schreef.

De strijd voor de instelling en de ontwikkeling van de nieuwe maatschappij wordt geleid door de revolutionaire arbeidersmacht. De kern van die macht is de communistische partij en die werkt bewust en op basis van de bewegingswetten van de socialistische maatschappij. Daarom is het wetenschappelijke en klassengerichte karakter van het beleid van de communistische partij, bovenal de ontwikkeling van de theorie van het wetenschappelijke socialisme-communisme, een absolute eerste vereiste voor de socialistische opbouw.

De communistische partijen aan de macht brachten deze taak niet tot een goed einde. En in de mate dat de verschillende soorten beleid van de socialistische macht er niet in slaagden deze tegenstellingen op te lossen in het belang van de socialistische opbouw, evolueerden ze naar antagonistische. De opportunistische theorie dat niet-antagonistische tegenstellingen niet kunnen evolueren tot antagonistische tegenstellingen werd niet bevestigd.

Na de oorlog, zo merkte het 19^e Congres van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie op, deden zich, niettegenstaande de successen van het Vierde Vijfjarenplan (1946-1950), problemen voor in de modernisering en de ontwikkeling van de productiemiddelen, in het beheer van de bedrijven en met het niveau van de sociale welvaart.

Vanaf het 20^e Congres van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie (CPSU) in 1956 en later werden geleidelijk verkeerde theoretische benaderingen aangenomen om zulke problemen op te lossen. In de economie werd een opportunistisch beleid gevoerd dat zich uitbreidde tot de socialistische macht en de internationale betrekkingen. Terzelfder tijd werd onder het voorwendsel van de strijd tegen de “personencultus” een teugellose campagne gelanceerd tegen het beleid van de sovjetstaat onder Stalin. Zo werd de weg geplaveid voor de grote rechtsopportunistische ommezwaai in de internationale communistische beweging.

In plaats van de socialistische productie- en distributieverhoudingen te versterken, versterkte men de potentieel kapitalistische warenrelaties. Er kwam steeds minder centrale planning en de sociale eigendom werd uitgehold. Een aanzienlijk deel van de landbouwproductie van privéboeren of coöperatieven werd vrij op de markt verkocht, dat wil zeggen tegen de hoogste prijs. De sociale differentiatie in de industrie was nog groter. Illegale verrijking, het zogenoemde “schaduwkapitaal” probeerde legaal te werken als productiekapitaal, met andere woorden: het was uit op het herstel van het kapitalisme. De opportunistische uitholling en de sociaaldemocratische ontaarding tastten de partij aan.

In de documenten van het 21^e Congres van de CPSU van 1959 stellen we subjectivisme vast in de beoordeling van het verloop van de socialistische opbouw als “ontwikkeld socialisme” en ook ontwikkeling van opportunisme: “Het socialisme in de Sovjet-Unie heeft voorgoed gewonnen, het is definitief (...) de periode van de brede opbouw van de

socialistische maatschappij binnengetreden.” In 1961 nam het 22^e Congres het “Programma voor de opbouw van het communisme” aan. In de veranderingen die in 1977 aan de grondwet werden aangebracht, werden de begrippen “staat van het hele volk” en “partij van het hele volk” ingeschreven.

De theorie van de “staat van het hele volk” veranderde meteen ook de kenmerken van de staat en beperkte de rol van de arbeidersklasse. Het veranderde ook het karakter van de socialistische democratie. Terzelfder tijd betekende de definitie van de partij als “partij van het hele volk” een verandering in het klassenkarakter ervan. (...)

De controle van de arbeidersklasse op de partij verzwakte en verdween uiteindelijk helemaal. Het principe van de gelijkheid tussen communisten werd geschonden. De voorwaarden werden gecreëerd voor het carrièrisme van de kaders.

De arbeidersklasse en de volksmassa's in het algemeen waren niet tegen het socialisme. Het is typisch dat de slogans van de perestrojka “revolutie binnen de revolutie” en “meer socialisme” luidden.

Het feit dat de arbeidersklasse zich niet verzette tegen de contrarevolutie, kan door verscheidene factoren verklaard worden. In de mate dat de leidingen van de communistische partijen keuzes hadden gemaakt die het sociale karakter van de eigendom uitholden en de enge privébelangen versterkten, ontstond er een zekere vervreemding van de sociale eigendom, terwijl gelijktijdig het bewustzijn werd uitgehold en passiviteit en onverschilligheid werden aangemoedigd.

Ideologische taken voor de communisten vandaag

De opportunistische uitholling van de internationale communistische beweging was een proces van lange duur. Het had diepe wortels in de kapitalistische ontwikkeling van de 20^e eeuw, die niet meteen en objectief werden geanalyseerd. De interactie tussen het opportunisme van de communistische partijen van de ontwikkelde kapitalistische landen en dat van de CPSU en de andere communistische partijen aan de macht, vereist verder historisch onderzoek. Dat is noodzakelijk om de eenheid van de communistische beweging in de 21^e eeuw te bevorderen en haar ideologisch en politiek te versterken.

Het is even noodzakelijk conclusies te trekken uit de ontwikkeling en de groei van de klassenstrijd tijdens de socialistische opbouw in de 20^e eeuw en deze te assimileren. De toekomstige socialistische opbouw zal vast en zeker beginnen en evolueren op een hoger niveau dan die van de 20^e eeuw. Maar het is ook zeker dat die opbouw even hard in botsing zal komen met de kapitalistische erfenis op economisch, politiek en ideologisch vlak.

Voor de arbeidersbeweging in de kapitalistische landen van vandaag blijft het probleem bestaan van de gigantische verstrikking in de structuren van het systeem (het parlement, de controle door de regering en de werkgevers, de vakbonden, de lokale besturen en andere). De krachtige invloed van de burgerlijke ideologie op de arbeidersbeweging komt

ook tot uitdrukking in het revisionisme en het opportunisme van een aantal communistische partijen.

Vandaag kunnen we meer dan ooit bewijzen dat de klassenstrijd niet voor alles defensief kan zijn, als ze bepaalde verworvenheden wil veilig te stellen wanneer de onmiddellijke noden veranderen, zowel aan de kant van het kapitaal als aan de kant van de arbeidersklasse. Onmiddellijke en vooral langetermijnresultaten kunnen alleen behaald worden door de actie te politiseren, door eisen te stellen die botsen met de strategie van het kapitaal, die de geproduceerde rijkdom opeisen in het belang van de onmiddellijke producenten, terwijl gelijktijdig de subjectieve factor voor de verovering van de macht voorbereid wordt. Soortgelijke strijd kan krachtsverhoudingen scheppen in het belang van de arbeidersklasse en haar potentiële bondgenoten, de volksmassa's.

Een van de belangrijkste plichten van het communistische ideologische front is de waarheid over het socialisme in de 20^e eeuw te herstellen in de ogen van de werkende mensen, zonder het te idealiseren, maar objectief, vrij van burgerlijke laster. De verdediging van de ontwikkelingswetten van het socialisme en tegelijkertijd de verdediging van de bijdrage van het socialisme in de 20^e eeuw vormen een antwoord op de opportunistische theorieën van socialistische "modellen", aangepast aan de "nationale" bijzonderheden, maar ook aan de defaitistische bespreking van fouten. De verdediging van die bijdrage is voor de KKE een criterium voor haar betrekkingen met andere communistische partijen en arbeiderspartijen voor de schepping van een communistische pool in de internationale beweging. (...)

Alle oude en hedendaagse mythes worden in de praktijk ontmaskerd: de mythe van de "vrije economie" en de "concurrentiekracht", van de "modernisering" en de "consensus", van het "sociaal overleg" en de "democratie van de instellingen", van "eenrichtingsstraatjes" en van de mythes die raken aan de veiligheid en het respect voor soevereine rechten en grenzen. De vraag is: wie is aan de macht, wie overheerst, in wiens belang, met welk doel?

De arbeidersklasse en de arme lagen van de bevolking zullen niet blijven vastzitten aan het verleden. De arbeidersklasse, vooral de jongere generatie, en ook de jongere generaties van de volksmassa's verdienen maar één toekomst, de toekomst die het imperialisme angst inboezemt: de socialistisch-communistische toekomst. (...)

Noot

1. De hier opgenomen tekst is een ingekorte versie van de Verklaring van het Centraal Comité van de Communistische Partij van Griekenland (KKE) uitgebracht op 25 mei.